

Bridget Asher

LIEFDE IS
LAVENDEL
BLAUW

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Provence Cure For The Brokenhearted

Uitgave

BANTAM BOOKS, New York

This translation is published by arrangement with Bantam Books, an imprint of

The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Copyright © 2011 by Bridget Asher

Copyright leesgids © 2011 by Random Hoe, Inc.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Wytske Roodbergen

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

David G.W. Scott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3384 8

D/2012/8899/12

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan de lezer.
Het is nu even alleen wij tweetjes.

Rouwen lijkt op een omgekeerde liefdesgeschiedenis.
Zo zou je het kunnen zien.
Je zou er ook een wiskundige vergelijking van kunnen maken. De liefde en het verdriet om het verlies zijn even groot. Is er nog nooit een romantische wiskundige geweest die daar een formule voor heeft bedacht?

Je kunt het nog anders zeggen. Stel je een sneeuwbol voor, met daarin een piepklein wit besneeuwd huisje. Stel je voor dat er in dat piepkleine huisje een vrouw op de rand van haar bed zit en met een sneeuwbol schudt, met in *die* sneeuwbol weer een piepklein besneeuwd huisje met daarin een vrouw, dit keer in de keuken, die met een sneeuwbol schudt en dat er in *die* sneeuwbol...

In elke mooie liefdesgeschiedenis zit een andere liefde verborgen.

Deel een

Nadat Henry was overleden, verloor ik steeds van alles. Ik raakte sleutels kwijt, zonnebrillen, acceptgiro's. De bakspatel die onvindbaar was, bleek in de koelkast te liggen, naast een zakje geraspte kaas.

Ik verloor het briefje dat ik voor Abbots juf had geschreven omdat zijn huiswerk onvindbaar was.

Ik raakte dopjes van tandpastatubes kwijt, en deksels van jampotten. De potten en tubes zette ik open terug in de kastjes. Ik verloor haarborstels en schoenen. Niet een schoen, het paar.

Ik vergat jasjes in restaurants, mijn portefeuille onder mijn stoel in de bioscoop, mijn sleutels bij de kassa in de supermarkt. Terug in de auto staarde ik wezenloos voor me uit, tot ik me herinnerde wat er niet klopte en naar de winkel rende, waar het meisje bij de kassa me stond op te wachten, mijn sleutels in haar hand.

Er belden mensen die zo vriendelijk waren me mijn spullen

terug te geven. En als er dingen echt weg waren ging ik terug naar waar ik eerder was geweest en raakte ik mezelf kwijt. Wat deed ik in die supermarkt? Op de delicatessenafdeling?

Ik verloor vrienden uit het oog. Zij kregen baby's, promoveerden, hadden exposities, gaven etentjes en organiseerden barbecues in hun achtertuin.

Er verdwenen hele brokken tijd, dat vooral ook. Kinderen om me heen waren plotseling groot. Bij Abbots bushalte, in onze buurt, in zijn klas en in zijn team, en ook Abbot zelf groeide maar door. Dat vond ik het allermoeilijkst.

Soms was het ineens een paar uur later. Als ik opkeek, was het buiten plotseling donker, alsof iemand het licht had uitgedaan. Het leven ging door – zonder mij. Na twee jaar was dit nog steeds een verbluffend gegeven, al was ik er inmiddels aan gewend: de wereld draaide door en ik deed niet meer mee.

Het was dan ook geen wonder dat Abbot en ik laat waren voor het feestje van mijn zus. Binnenkort ging ze trouwen, en ze wilde graag dat alle bruidsmisjes voor de bruiloft nog een keer bij elkaar kwamen. Abbot en ik hadden die ochtend spelletjes gedaan, zo nu en dan gestoord door telefoontjes uit de Cakeshop.

'Jude... Jude, doe eens rustig. *Vijfhonderd* citroentaartjes?' Ik stond op van de bank waar Abbot zijn derde waterijsje van die ochtend zat te eten, een felblauw ijsje in een doorzichtige plastic verpakking die je moest openknippen. Het was triest, maar Abbot en ik waren verworden tot mensen die bevroren sap in plastic aten.

'Nee, nee, ik weet het zeker,' ging ik verder. 'Zo'n bestelling had ik absoluut opgeschreven. Tenminste... Shit. Het is vast mijn fout. Wil je dat ik kom?'

Henry was niet alleen mijn man geweest – hij was ook mijn

zakenpartner. Ik was opgegroeid met het idee dat koken vooral subtiel en verfijnd moest zijn en dat voedsel een soort kunst was. Van Henry had ik geleerd dat voedsel liefde is. We hadden elkaar op de culinaire vakschool ontmoet en toen Abbot was geboren, waren we met een ander liefdesproject gestart: de Cakeshop.

Jude had vanaf het begin bij ons gewerkt. Een alleenstaande moeder, klein van postuur, niet op haar mondje gevallen, met kort, geblondeerd haar en een hartvormig gezicht. Ze was mooi en stoer tegelijk en had een natuurlijke flair, een geweldig gevoel voor design en talent voor marketing. Sinds Henry's overlijden was Jude onmisbaar. Zij had de zakelijke kant op zich genomen en zonder haar had ik de winkel niet kunnen houden, zeker weten. Zij was de drijvende kracht, mijn roer, degene die de zaak draaiende hield.

Ik stond op het punt om te zeggen dat ik over een halfuur in de winkel zou zijn, maar Abbot trok aan mijn mouw en wees op het basketbalhorloge om zijn smalle pols. Hield hij de tijd zo goed in de gaten omdat ik tegenwoordig zo verstrooid was?

Het was al na twaalfen. Ik riep haastig: 'Ik moet gaan!' in de hoorn en legde neer.

Met wijd opengesperde ogen zei Abbot: 'Tante Elysus is vast heel boos!' Hij bukte en krabde aan een muskietenbeet op zijn enkel. Hij droeg korte witte sportsokken en zijn enkel leek net zo bruin als die van een atleet. Maar bij hem was het viezigheid.

'Niet als we opschieten,' zei ik. 'En pak wat zalf tegen insectenbeten zodat je straks niet steeds hoeft te krabben.'

We stoven ieder een kant op in onze kleine driekamerbungalow. Een van mijn schoenen met hakken vond ik terug in

een kast en de andere in Abbots slaapkamer, in een enorme bak lego. Abbot trok zijn gehuurde smoking aan. Worstelend met de manchetknoopjes pakte hij het vlinderstrikje met gesp en de cummerband. Beide waren rood. Abbot wilde pertinent rood omdat Henry op onze bruiloft rood bij zijn smoking had gedragen. Misschien was het niet gezond, maar voorlopig besloot ik het te negeren.

Ik deed wat make-up op en trok mijn bruidsmeisjesjurk aan. Gelukkig was het een mooie jurk, niet zoals in films. Mijn zus had een zeer exquisite smaak en dit was de duurste jurk die ik ooit had gedragen, mijn eigen trouwjurk inclusief.

Toen Elysus me vroeg of ik haar getuige wilde zijn, had ik nee gezegd. Voorlopig had ik mijn handen vol aan weduwe zijn. Elysus reageerde zichtbaar opgelucht omdat ze als geen ander wist dat ik emotioneel zou worden. Twee tellen later had ze een oude studievriendin gebeld en was ik gedegradeerd tot bruidsmeisje. Ik vond het prima. Abbot zou de ringen dragen. Ik vreesde dat zelfs mijn rol als zijn moeder me te veel was. Gisteravond had ik op het laatste moment een excuus verzonnen om niet naar het oefendiner te hoeven, en niet naar de kapper en de schoonheidssalon. Als je man is overleden mag je zeggen: 'Het spijt me, het lukt niet.' Als je man is omgekomen bij een verkeersongeluk, zoals de mijne, mag je zeggen: 'Rijden gaat vandaag niet.' Je mag je hoofd schudden en gewoon 'sorry' fluisteren. Mensen accepteren dat. Alsof dat het minste is wat ze voor je kunnen doen. En waarschijnlijk is dat ook zo.

Mijn zus zou vast niet blij met me zijn. Ze had me laten zweren dat ik twee uur voor de ceremonie bij haar thuis zou zijn. Er was een strakke planning, met onder andere cocktails drinken met de bruidsmeisjes, waarbij iedereen een toast

moest uitbrengen. Elysus was op haar best als zij het middelpunt van alle aandacht was. En wie was ik om daar iets van te vinden? Ik wist heel goed hoe egoïstisch ik was in mijn rouwproces. Mijn zoon van acht had zijn vader verloren. Henry's ouders hun zoon. En Henry zijn leven. Wat gaf mij het recht om Henry's dood als excuus te gebruiken, telkens weer?

‘Mag ik mijn snorkelspullen meenemen?’ riep Abbot van de gang.

‘Pak maar een weekendtas in, en ook je snorkelspullen,’ riep ik terug, terwijl ik voor mezelf spullen in een koffertje proppte. Mijn zus woonde twintig minuten verderop en wilde graag dat de familie bleef logeren. Vooral mijn moeder en ik. Zo kon ze onze aandacht zo lang mogelijk vasthouden en doen alsof de hechte band die er ooit tussen ons was geweest, nog bestond. ‘Dan kun je morgenochtend met Pop-pop snorkelen.’

Abbot kwam zijn slaapkamer uitrennen, maakte een sliding en gleed tot precies voor mijn deur, nog steeds op sportsokken. De cummerband in zijn ene hand en het vlinderstrikje in zijn andere hand ophoudend zei hij: ‘Ik krijg ze niet om.’ Zijn gesteven kraag stond omhoog tegen zijn wangen, zoals die keer met Halloween toen hij verkleed was als Dracula.

‘Dat komt wel. Pak alles maar in.’ Ik stond te prutsen met de sluiting van een parelketting die mijn moeder me speciaal voor de gelegenheid had geleend. ‘Er zijn vast allerlei zenuwachtige dames die niets te doen hebben. Zij kunnen je helpen met aankleden.’

‘Waar ben jij dan?’ vroeg Abbot. Hij klonk ongerust. Sinds zijn vader was overleden, was hij gaan tobben. En hij had een nieuwe tic ontwikkeld: zenuwachtig in zijn handen wrijven, alsof hij ze droog waste met onzichtbaar water en onzichtbare zeep. Het was een soort smetvrees en we waren er al tevergeefs

mee bij een therapeut geweest. Abbot wreef in zijn handen als hij nerveus was of voelde dat ik ergens mee zat. Dus probeerde ik in zijn bijzijn opgewekt te zijn. Helaas was ik een slechte actrice, en van mijn toneelspel werd hij alleen maar nerveuzer. Zo waren we in een vicieuze cirkel beland. Voelde hij zich kwetsbaarder in de grote boze wereld nu zijn vader er niet meer was? Ik wel, in ieder geval.

‘Ik moet bruidsmeisjesdingen doen met de andere bruidsmeisjes,’ zei ik. Hopelijk stelde dat hem gerust. Toen dacht ik aan de korte speech die ik had moeten voorbereiden. Ik had in de keuken wat op een servetje gekrabbeld, en dat was ik nu natuurlijk kwijt. Wat ik had opgeschreven, wist ik niet meer. ‘Weet jij iets leuks over tante Elysus? Ik moet iets bedenken voor een toast.’

‘Ze heeft heel witte tanden en ze geeft altijd goede cadeaus,’ zei Abbot.

‘Schoonheid en gulheid,’ zei ik, ‘daar kan ik wel wat mee. Bedankt, Abbot. Kom, we gaan feestvieren.’

Hij keek me wantrouwig aan, als een advocaat die twijfelt of zijn cliënt wel de waarheid spreekt. Ik was inmiddels gewend aan zulke blikken. Mijn moeder, mijn zus, mijn vrienden, de burens, zelfs klanten bij de Cakeshop hadden ze. Ze veinsden interesse terwijl ze alleen naar mij wilden kijken en zelf oordelen. Ik wist dat ik door moest met mijn leven. Dat ik moest gaan werken, beter eten, meer bewegen, daten. Zodra ik de deur uitging was ik mentaal voorbereid op aanvallen van bekenden die me overstelpten met medeleven, opbeurende woorden, vragen en advies. Mijn reactie was standaard: ‘Goed, prima. Nee, echt, het gaat goed. Met Abbot en mij is het prima.’

Ik vond het vreselijk om te liegen waar Abbot bij was. Het

liefst wilde ik hem beschermen, maar ik wilde ook eerlijk zijn. Het was niet prima. Dit zou mijn eerste bruiloft worden sinds Henry was overleden en ik zag er als een berg tegenop. Van bruiloften werd ik altijd emotioneel, zelfs al kende ik het bruidspaar nauwelijks. Ik huilde al bij een bruiloft in een film of een reclame. Wat zou ik dan voelen als mijn zus trouwde? Hoe zou ik reageren?

Ik kon Abbot niet aankijken. Als ik dat deed, zou hij weten dat ik loog. *We gaan feestvieren?* Ik zou al blij zijn als ik het overleefde.

Ik liep naar de manshoge spiegel die Henry op de binnenkant van mijn kastdeur had bevestigd. Henry was overal. Als er een herinnering bovenkwam (de spiegel was tijdens het ophangen omgevallen en doormidden gebroken), probeerde ik er niet te lang bij stil te blijven staan. Blijven stilstaan was zwak. Ik wist dat ik me moest richten op iets kleins, iets dat ik kon doen. Dus probeerde ik nogmaals de parelketting vast te maken, met behulp van mijn spiegelbeeld.

‘Je bent mooier zonder make-up,’ zei Abbot.

Geschrokken liet ik het parelsnoer vallen, het gleed uit mijn hand. Dat soort dingen zei Henry altijd. Kon het zijn dat Abbot zich dat herinnerde? Dat Henry zei dat hij mijn gezicht *bloot* zo mooi vond, er soms fluisterend aan toe voegend: *‘net als de rest van jou.’* Het viel me op hoeveel ouder ik leek dan twee jaar geleden. ‘Door verdriet getekend,’ flitste door me heen. Mijn verdriet had lijnen in mijn gezicht gegroefd. Ik draaide me om en richtte me tot Abbot. ‘Kom hier,’ zei ik. ‘Laat me jou eens bekijken.’

Ik vouwde zijn kraag om, streek zijn haar plat en legde mijn handen op zijn tengere schouders. Ik keek naar mijn zoon. Naar zijn blauwe ogen, net zo blauw als die van zijn vader, met

dezelfde donkere wimpers. Abbot had net als Henry een lichtgekleurde huid en dezelfde rozige wangen. Ik was dol op zijn puntige kin en de twee veel te grote tanden die zo komisch leken. ‘Je ziet er prachtig uit,’ zei ik. ‘Een echte kanjer.’

‘Een ringdraagkanjer?’

‘Precies,’ zei ik.

Ik parkeerde de auto aan het begin van de opritlaan, om een lading vrachtauto's heen manoeuvrerend. De cateraar, de bloemist en de geluidstechnicus waren er al. Het grindpad slingerde langs het zwembad en de tennisbaan, en ging tussen de pasgebouwde studio en de oude schuur langzaam over in het gazon. Elysus' aanstaande man, Daniel Welding, was een lieve, verlegen, landelijk bekende kunstenaar. Hoewel ze hier al acht jaar samenwoonden, maakte hun 'huis' toch steeds weer een verpletterende indruk op me. Het was enorm. De ceremonie zou plaatsvinden op het glooiende grasveld waarover Abbot en ik nu zo snel mogelijk naar boven liepen. Langs de rand waren rijen stoelen met tule aan elkaar geknoopt. Elysus en Daniel zouden elkaar het jawoord geven naast de Japanse fontein, onder een bladerdak waar bloemen doorheen waren gevlochten. Er was een grote witte tent opgezet, met een houten dansvloer.

Abbot had zijn spullen in een katoenen bibliotheektas gestopt. Ik kon de cummerband, het strikje en de duikbril, de snorkel en de flippers zien zitten. Ik had mijn rolkoffertje bij me, dat als een norske oude hond achter me aan stuiterde over het gras.

We haastten ons naar de studio om onze spullen neer te zetten, maar de deur bleek op slot. Abbot zette zijn handen tegen het glas en tuurde naar binnen. De studio had hoge plafonds

omdat Daniel op grote doeken werkte. Hij had een schilders-ezel die je in de vloer kon laten zakken, zodat hij bij de bovenkant van zijn doeken kon zonder op een ladder te hoeven balanceren. Er was een loft met een tweepersoonsslaapbank waar Daniel soms een dutje deed, en vanavond zouden Abbot en ik er slapen. Zijn werk verkocht goed. Vandaar dat hij zich dit riante huis kon permitteren, met glooiend gazon en een uitschuifbare ezel.

‘Hij is binnen!’ zei Abbot.

‘Dat kan niet. Vandaag is zijn trouwdag.’

Abbot klopte aan en Daniel verscheen achter de glazen deur. Hij deed de deur open en lachte. ‘Wat fijn dat jullie er zijn! Hoe gaat-ie, Abbot?’ Daniel was een breedgeschouderde man, altijd bruin, met zilvergrijs haar en een adellijke, licht gekromde neus in een elegant gezicht. Hij zette zijn bril af en drukte zijn kin tegen zijn borst waardoor zijn onderkinnen zich plooiden als een accordeon, en bekeek ons. Ik zag er wat sjofeltjes uit in een prachtige jurk, Abbot was indrukwekkend in zijn smoking-in-wording. Daniel trok Abbot naar zich toe en knuffelde hem. Dat was precies wat Abbot nodig had; stevige knuffels en aandacht van vaderlijke types. Abbot genoot toen Daniel hem optilde en heen en weer schudde en glimlachte gelukzalig. Daniel omhelsde mij ook. Hij rook naar dure producten, naar chique gel en geïmporteerde zeep.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ik. ‘Probeer je soms onder een huwelijksfeestje uit te komen?’

Abbot glipte langs Daniel de studio in, zoals altijd met een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht. Hij adoreerde de smalle trap naar de loft, het espressoapparaat en het binnenvallende licht. En de enorme doeken in verschillende stadia van ontwikkeling die overal tegen de wanden stonden.

‘Ik had een idee,’ zei Daniel. ‘Vandaar. En ik word er rustig van.’

‘Moet jij geen schoenen aan?’ vroeg Abbot.

‘O ja.’ Daniel wees naar schoenen die verderop stonden. ‘Verf op mijn pak is één ding, maar die schoenen zijn uniek. Handgemaakt in een woestijn. Van de schoenmaker moest ik op blote voeten in poeder staan en van die voetafdruk heeft hij schoenen gemaakt, speciaal voor mij.’ Het was typisch een Daniel-en-Elysius-verhaal. Zij grossierden in exotische, onge-looflijke verhalen, zoals over schoenmakers die je in poeder lieten staan om je voeten op te meten.

Abbot rende naar de schoenen toe, maar raakte ze niet aan. Ze zaten vol bacteriën en daardoor zou hij meteen zijn handen moeten wassen. Met water en zeep. ‘Waar is Charlotte?’ vroeg Abbot, en hij liep weer naar de schilderijen. Charlotte was Daniels dochter uit zijn eerste huwelijk. Daniel had een akelige scheiding achter de rug, inclusief voorgedijstrijd om Charlotte. Hij had gezworen nooit meer te zullen trouwen. Niet dat hij geen liefde te geven had, hij was alleen danig op de proef gesteld. Enkele maanden na Henry’s overlijden was hij opeens van gedachten veranderd. Het verband was duidelijk: geen betere aanleiding om je liefde te willen bezegelen dan een herinnering aan de kwetsbaarheid van het leven.

‘Binnen, in het huis,’ zei Daniel. En zich tot mij wendend voegde hij eraan toe: ‘Ze probeert onzichtbaar te zijn.’

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg ik. Charlotte was zestien en zat in haar punkfase, of hoe je dat tegenwoordig ook noemde. Daniel maakte zich ernstig zorgen.

‘Ze leert voor haar eindexamen,’ zei Daniel, ‘maar ik weet het niet. Ik vind haar zo... Ze is altijd chagrijnig. Bokkig. Ik ben haar vader, ik maak me zorgen. Je weet wel.’ Hij wierp me

een blik van verstandhouding toe, waarmee hij bedoelde dat ik wist wat het was om iemands ouder te zijn, in tegenstelling tot Elysium. Zo liet hij zijn frustratie daarover merken.

‘Wat is dit?’ vroeg Abbot. Daniels schilderijen waren altijd chaotisch en abstract, maar het doek waar Abbot nu voor stond was extra schreeuwerig. Druk, met dikke, zwaar aangezette lijnen, wanhopig en deprimerend. Alsof er in het schilderij een vogel gevangen zat die eruit wilde.

Daniel bekeek het schilderij. ‘Een boot op zee, met bolle zeilen,’ zei hij. ‘En verlies.’

‘Doe me een lol,’ zei ik zachtjes. ‘Even iets vrolijkers, als jeblieft.’

Hij legde een hand op mijn schouder en fluisterde: ‘Moet jij nodig zeggen. Ben je al aan het ontwerpen?’ Het streefde mijn ego dat Daniel mijn werk als banketbakker beschouwde als een vorm van kunst. Voor hem was kunst niet iets verhevens, maar juist iets van alle mensen. Hij was altijd lyrisch over mijn creaties en sprak als kunstenaar de kunstenaar in mij aan. ‘Je moet gaan creëren. Dat is de beste manier om te rouwen.’

Zijn directheid verraste me, en luchtte me ook op. Ik had mijn buik vol van alle medeleven. ‘Ik ben nog niet weer begonnen,’ zei ik.

Daniel knikte ernstig.

‘Kom, Abbot,’ riep ik toen, ‘we moeten gaan.’

Teleurgesteld kwam Abbot naar ons toe lopen. ‘Jouw schilderijen maken mensen verdrietig en je weet niet waarom,’ zei hij tegen Daniel.

‘Dat is een prima definitie van abstracte kunst,’ zei Daniel.

Abbot lachte. Hij wreef in zijn handen en stopte ze vlug in zijn broekzakken, alsof hij zichzelf betrapte. Het viel Daniel

niet op, maar ik realiseerde me dat Abbot leerde hoe hij zijn probleem moest verbergen. Was dat een stap vooruit of juist niet?

‘Ik ben al laat voor de Mimosas,’ zei ik.

Daniel stond voor een onvoltooid doek en keek ernaar. Toen draaide hij zich om en zei aarzelend: ‘Heidi? Een vraagje. Ik heb de huwelijksreis een paar dagen moeten uitstellen omdat ik iets moet afmaken voor een expositie. Elysus is woedend. Als je haar ziet, zeg dan dat ik aardig ben, wil je?’

‘Zal ik doen,’ zei ik. ‘Kunnen we deze hier laten?’ vroeg ik, naar mijn koffertje en Abbots tas wijzend.

‘Natuurlijk,’ zei hij.

‘Kom, Abbot,’ zei ik, zijn cummerband en vlinderstrik uit de tas met snorkelspullen vissend.

Abbot rende naar de deur.

‘Goed om jullie te zien,’ zei Daniel.

‘Insgelijks,’ zei ik. ‘Geniet van je bijna-trouwdag!’

Omdat Elysus en Daniel al acht jaar samenwoonden, was de bruiloft een vreemd soort afterparty. Voor mij waren Elysus en Daniel al jaren getrouwd. Ze leken me zelfs gelukkig. Maar voor mijn zus was het huwelijk heilig, en terwijl ik over het gazon liep, over het pasgemaaide gras, voelde ik me schuldig dat ik niet meer betrokken was geweest bij haar grote dag.

Het minste wat ik had kunnen doen, was hun bruidstaart maken. Ooit, in een ver verleden, was ik bekend om mijn taartcreaties. Nog steeds belden mensen uit heel Florida de Cakeshop als ze een taart wilden voor een bijzondere gelegenheid, vaak al een jaar van tevoren. Bruidstaarten waren mijn specialiteit. Maar sinds Henry was overleden, was ik ermee gestopt. Tegenwoordig bakte ik ’s ochtends wat cakejes en

vierkante citroentaartjes en stond ik 's middags in de winkel. En dat was het. Voor mij geen bruidjes meer. Ze waren me te veeleisend, te geobsedeerd door hun eigen geluk omdat liefde voor hen vanzelfsprekend was. Ik schaamde me dat ik niet had aangeboden de bruidstaart voor Elysus en Daniel te maken. Dat had mijn cadeau moeten zijn. Dat was het enige persoonlijke cadeau dat ik ze had kunnen geven.

Ik keek naar de keuken en de eetkamer en bleef staan. In het huis scheen een warm, goudkleurig licht.

‘Wat is er?’ vroeg Abbot.

Ik wilde omkeren en teruggaan. Naar huis. Was ik hier klaar voor? Kon ik dit aan? Ik was inderdaad iemand die in de tuin van een schitterend huis door de ramen naar binnen gluurde. Iemand die toekijkt hoe mensen hun leven leiden, bloemen in vazen zetten, voor de spiegel hun haren borstelen, opgewekt praten en lachen om kleine dingen. En nu keek ik naar het leven van mijn zus, dat er warm en stralend uitzag.

‘Niets,’ zei ik tegen Abbot. Ik pakte zijn hand en kneep erin. Hij kneep terug, deed een stap naar voren en trok me mee naar het huis vol levendigheid – en levenden.

Op dat moment zwaaide de achterdeur open en verscheen mijn moeder. Haar honingkleurige haar was zoals altijd opgestoken in een chignon, en op haar gezicht was een laagje poeder aangebracht waardoor haar huid dauwachtig en jong leek. Mijn moeder werd mooi oud. Ze had een lange, sierlijke hals, volle lippen en wenkbrauwen in een perfecte boog. Het was vreemd om te worden opgevoed door iemand die veel mooier was dan jij ooit zou zijn. Haar schoonheid had iets koninklijks. En tegen die statigheid kwam haar kwetsbaarheid beter uit. Haar uitdrukking had ook iets zachts. Iets melancholiek, zelfs.

Ze zag Abbot en mij op het grasveld en riep: ‘Ik moest jullie zoeken!’

Had mijn zus mijn moeder gestuurd om ons te zoeken? Dat betekende niet veel goeds.

‘Hoeveel te laat zijn we?’ vroeg ik.

‘Hoe boos je zus is, bedoel je?’

‘Heb ik de minispeeches gemist?’ vroeg ik hoopvol.

Mijn moeder gaf geen antwoord. Ze kwam over de houten veranda en de paar traptreden naar ons toe lopen, haar glanzende toffeekleurige jurk viel soepel om haar lichaam. Het was een chic, gestroomlijnd ontwerp waarin haar sleutelbeenderen extra goed uitkwamen. Mijn moeder was half Frans. Ze geloofde heilig in elegantie.

‘Ik moest dat huis gewoon uit,’ zei ze. ‘Jij was mijn excuus. Mijn missie is: jou vinden en je meenemen.’ Ze leek geïrriteerd en haar ogen waren rood. Had ze gehuild? Mijn moeder was een gepassioneerde vrouw, maar niet iemand die snel huilde. Ze was het prototype ‘actieve senior’. Druk, druk, druk, en alles was altijd geweldig. Vroeger had ik haar al wat geforceerd gevonden. Op een dag, toen wij nog klein waren, was de bom inderdaad gebarsten en was zij verdwenen. Een zomer lang. En hoewel ze was teruggekomen, was ik altijd bang gebleven dat ze de grote verdwijningstruc zou herhalen. Ik was er onzeker door geworden. Een moeder die zomaar weggaat, om welke reden dan ook, is funest voor een kind. Mijn moeder richtte zich tot Abbot en zei: ‘Wat ben je mooi!’

Abbot bloosde. Dat effect had mijn moeder op mannen. Op de postbode, de piloot die passagiers gedag zei na de vlucht, zelfs op een zelfingenomen maître d’.

‘En jij?’ vroeg ze, mijn haar over mijn schouder strijkend. ‘Waar is de parelketting?’

‘Ik ben nog niet helemaal klaar,’ zei ik. ‘Hoe is het met Elysius?’

‘Ze zal het je vast vergeven,’ zei mijn moeder zacht. Ze begreep dat dit moeilijk voor mij kon zijn. Ook voor haar was het pijnlijk dat haar ene dochter ging trouwen terwijl de andere net haar man had verloren.

‘Sorry dat we laat zijn,’ zei ik schuldbewust. ‘Ik was de tijd vergeten. Abbot en ik waren bezig...’

‘Met de toespraak voor tante Elysius,’ zei Abbot. ‘Ik heb mama geholpen!’ Mijn compagnon keek net zo schuldbewust als ik.

Mijn moeder schudde haar hoofd en kreeg tranen in haar ogen. ‘Ik ben vandaag een wrak,’ zei ze, terwijl ze de plooiën in haar jurk probeerde glad te strijken. Ze lachte onhandig en zei: ‘Ik begrijp niet waarom ik zo reageer.’ Ze kneep in haar neus alsof ze zich moest inhouden om niet in huilen uit te barsten.

‘Hoezo?’ vroeg ik. Ik schrok van haar plotselinge uitbarsting. ‘Is het vanwege de bruiloft? Bruiloften zijn vreselijk. Op bruiloften is iedereen...’

‘Het is niet de bruiloft,’ zei mijn moeder. ‘Het is het huis. *Ons* huis... In de Provence. Er is brand geweest.’